

[Krag.]

Udpantning forud for Kalenderaaret 1924. Jeg maa minde om, at den kommunale Valglov af 20. April 1908 stillede som en af Betingelserne for kommunal Valgrets Udøvelse, at vedkommende i det Skatteaar, hvori Valget foregaar, og i hele det umiddelbart forudgaaende uden Afbrydelse skulde have haft Bopæl i Kommunen og indenfor det nævnte Tidsrum have svaret sin til Inddrivelse ved Udpantning forfaldne direkte Skat. Dette ændredes i 1924 til, at vedkommende i det Kalenderaar, der ligger forud for Valgets Foretagelse, uden Afbrydelse skal have haft Bopæl i Kommunen og indenfor det nævnte Tidsrum have svaret sin til Inddrivelse ved Udpantning forfaldne direkte Skat. Og hvad Meningen dermed var, er der ikke nogen Tvivl om, og det gjorde jeg ogsaa opmærksom paa i 1925. Meningen var, at den Skat, som var forfaldet til Udpantning indenfor dette Tidsrum, skulde være betalt. Altsaa, der skete ved den kommunale Valglov af 1924 en Lempelse i Skattebetingelserne for Udøvelsen af kommunal Valgret, en Lempelse, som misbrugtes groft, hvad Skatteydelsen angaar. Man ræsonnerede i adskillige Kommuner saaledes, at der ved Bestemmelsen kun var tænkt paa Skatten i Kalenderaaret før Valget, medens Kalenderaaret naturligvis — det fremgaar ogsaa af selve Ordlyden, den kan ikke forstaas anderledes — blot er den sidste Frist for Betaling af Skatterestancer, ogsaa fra forudgaaende Skatteaar, som var forfaldet til Udpantning og ikke betalt. Og at den Betragtning er rigtig, er ogsaa en Følge af Bestemmelsen i den kommunale Valglovs § 7 om Adgang for Skatterestanten til at forblive paa Valglisten til den endelige Berigtigelse og om Kommunalbestyrelsens Adgang til at eftergive paalignet Skat. Her er aldeles ikke Tale om Skatten i det for Valget forudgaaende Kalenderaar, men om hele den paalignede og til Udpantning forfaldne Skat; og at denne Fortolkning af den kommunale Valglov af 1924 fra socialdemokratisk Side er ny, fremgaar ogsaa deraf, at Socialdemokratiet lige indtil 1924 erkendte, at Skattebestemmelsen som Betingelse for Valgret handlede om hele den paalignede Skat. Det fremgaar ogsaa til Overflod deraf, at i det social-

demokratiske Forslag om en Reform af den kommunale Valglov, vi havde til 1924, et Forslag, som Partiet Aar efter Aar efter 1920 fremsatte, siges det udtrykkeligt i § 1:

„Den, der er ansat til Skat til Kommunen, men som paa Valgdagen staar i Restance med mere end et halvt Aars Skat, kan ikke udøve sin Valgret.“

Altsaa, i dette Forslag spiller Skatterestancen den samme Rolle, hvad enten den er ældre eller nyere, i nøje Overensstemmelse med den Opfattelse, som paa Grundlag af den kommunale Valglov af 1908 gennem alle Aarene siden denne Lovs Tilblivelse havde været gældende, og som ogsaa i Virkeligheden er gældende for Loven af 1924, naar den ikke misfortolkes. Men altsaa, det var det, der skete i Tiden fra Vedtagelsen af den kommunale Valglov i 1924 frem til det kommunale Valg, der fandt Sted i 1925. Og det var dette Forhold, som i 1925 rejste hele Spørgsmaalet, et Forhold, som, efter at en Række Forhandlinger derom var ført her paa Rigsdagen, i de efter 1925 følgende Aar sluttelig førte til Ændringen i den kommunale Valglov ved den Lov, som nu søges ændret, Loven af 4. April 1928.

Under Forespørgselsdebatten i 1925 tillod jeg mig som Ordfører for mit Parti udførligt at gøre Rede for det Misbrug af Loven, der fandt Sted. Jeg paaviste, hvorledes man i visse Kommuner ligefrem systematisk udvandede Skattebestemmelsen som Betingelse for Retten til at udøve kommunal Valgret, og skal paa ny, ligesom jeg den Gang gjorde, minde om, hvad der skete i Aalborg, hvor man ligefrem udsendte til Skatteydere et Cirkulære, som lød saaledes:

„Saafremt der er Skatterestancer fra tidligere Aar, bør man ved en Forhandling med Skattekontoret foranledige, at Betalingen af denne Del af Skatten stilles i Bero, indtil hele Skatten for Aaret 1924 er betalt.“

Altsaa, man skulde henstille, at ældre Skatterestancer systematisk tilsidesattes for nyere. Man har haft dette Spørgsmaal oppe ogsaa i 1913, hvor Indenrigsministeriet som bekendt besvarede det derhen, at om det var tilstedeligt at tilsidesætte den ældre Skatterestance for den nyere, saaledes at den nyere kunde betaales før